

Arrest

nr. 122 340 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 tot weigering van herinschrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VODDERIE, die *loco* advocaat T. VAN NOORBEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient zich op 14 september 2005 aan bij de Belgische ambassade te Peking, China, om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinsherenging), teneinde haar Belgische echtgenoot te vervoegen. Het gevraagde visum wordt toegestaan.

1.2. Verzoekster komt op 10 februari 2006 het Rijk binnen. Op 8 maart 2006 dient zij een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag wordt op onbepaalde datum goedgekeurd.

1.3. Verzoekster wordt op 6 februari 2009 in het bezit gesteld van een F⁺-kaart geldig tot en met 6 februari 2014.

1.4. Na een voorstel tot ambtelijke schrapping op 27 januari 2009, wordt verzoekster op 27 juli 2009 van ambtswege afgevoerd.

1.5. De herinschrijving wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 5 november 2013 geweigerd. Deze beslissing, die verzoekster op 7 november 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Deze vreemdeling heeft op gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan haar verzoek. Betrokkene kan immers niet bewijzen het land niet langer dan twee jaar te hebben verlaten.

Art. 39§7 van het KB van 08.10.1981 bepaalt dat: “de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel af meer dan drie maanden is verstreken, wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Vermits dit bewijs door betrokkene niet geleverd wordt, wordt hij verondersteld het land te hebben verlaten en kan niet worden aangenomen dat zij in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals bepaald door art. 19 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006, waarin gesteld wordt dat “een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende één jaar recht op terugkeer in het Rijk heeft. ”

Wettelijke basis: art. 19 wet 15.12.1980, art. 35 en 39 K.B. 08.10.1981.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd:

- in het nationaal paspoort staan geen stempels van binnen en buitenkomst in of uit België dus daaruit kunnen we dus niet opmaken of betrokkene aanwezig was in België.*
- Bewijzen van ontslag en benoeming van bestuurders en de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad. Deze dateren van 2007 en 2006 en zijn dus geen bewijzen van aanwezigheid voor de periode dat betrokkene bewijzen van aanwezigheid dient over te leggen*
- Woonstcontrole van de politie dat betrokkene effectief aanwezig was dd. 13.04.2013. dit is het eerste sluitende bewijs van aanwezigheid dat betrokkene levert.*

voor de periode tussen 27.01.2009 en 13.04.2013 slaagt betrokkene er niet in te bewijzen dat zij het land niet zou hebben verlaten. Deze periode beslaat 3 jaar en 3 maanden. De herinschrijving kan dus niet worden toegestaan.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het KB. van 01/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair play-beginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Tevens betoogt zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel

Artikel 8 EVRM erkent in hoofde van éénieder het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

De Raad van State heeft er in het verleden aan herinnerd dat :

"une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence, prévue par la loi, dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée; qu'une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales" (R. v. St., 11 februari 1999, arrest nr. 78.711, R.D.E., 1999, nr. 102, p. 40 e.v.)

(vrij vertaald : "een maatregel van verwijdering van het grondgebied vormt een door de wet voorziene inmenging in het recht van de vreemdeling op eerbiediging van zijn privéleven, dat een dergelijke inmenging echter slechts toegelaten is voor zover zij een maatregel uitmaakt die, in een democratische samenleving, noodzakelijk is, met name voor de verdediging van de orde en het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken").

Het ganse familiale en gezinsleven van verzoekster speelt zich in België af. Zij heeft hier het centrum van haar sociaal leven.

Door weigeringsbeslissing heeft verzoekster geen verblijfstitel meer in België en zal zij noodgedwongen het grondgebied dienen te verlaten en zijn gezin te verlaten. Dit zou een fundamentele inbreuk zijn op zijn privé- en familieleven dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Verzoekster is immers gehuwd met Dhr. [J.C.]. (stuk 2)

Voor de echtgenoot van verzoekster is het trouwens helemaal onmogelijk om haar echtgenoot te vergezellen naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen, vermits hij dan zijn werk zou verliezen.

Bovendien zou verzoekster hierdoor tevens haar mandaat als zaakvoerder dienen neer te leggen, minstens in haar vervanging te voorzien. Dit brengt uiteraard opnieuw heel wat onnodige kosten met zich mee en kan zelfs het voortbestaan van de vennootschap in het gedrang brengen.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 8 van het EVRM. Dit betreft een grondrecht in hoofde van verzoekster. Elke aantasting van een dergelijk grondrecht doet een vermoeden rijzen van ernstig nadeel. (Zie R.v.St., nr. 81.725, 8 juli 1999, A.P.M., 1999, 128).

Tweede onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juiste juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn en vooreerst juist zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tót doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat

is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie te die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene.

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien de bestreden beslissing verregaande gevolgen heeft voor verzoekster, dient de motivering consistent en volledig en vooral juist zijn. In voorliggende zaak kan de motivering van de beslissing, gelet op het gegeven dat deze beslissing verzoekster niet toelaat volledig kennis te krijgen van de determinerende motieven, niet als afdoend beschouwd worden.

Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur dient de overheid een beslissing te nemen rekening houdend met alle elementen van het dossier.

Zowel de materiële als de formele motiveringsplicht zijn dus geschonden.

Zo wordt er ten onrechte in zijn geheel geen enkele rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster:

- *op 14 september 2012 als zaakvoerder van de BVBA ALL-BATI een rekening bij ARGENTA opende. (stuk 8)*
- *op 14 juni 2013 haar mandaat als zaakvoerder van de BVBA ALL-BATI verlengd zag. (stuk 7)*
- *dat deze beslissingen gepubliceerd werden in het Belgisch Staatsblad, waardoor de Belgische Staat hiervan alleszins kennis kon hebben.*
- *als echtgenote van Dhr. [J.C] de wettelijke plicht tot samenwonen heeft met laatstgenoemde, ingevolge hun huwelijk. Stukken 2 en 11)*
- *op 30 januari 2010 in haar hoedanigheid van zaakvoerder een handelshuurovereenkomst met de N.V. ALL-BATIE. (stuk 12) Verzoekster heeft deze handelshuurovereenkomst meteen laten registeren. Dit toont derhalve aan dat zij alsdan in België verbleef op dat ogenblik, dus in de periode 27/1/2009 en 13/4/2013. Dit toont andermaal de onjuistheid aan van de bestreden beslissing.*
- *op 24 september 2010 daarenboven in persoon verscheen voor Dhr. Notaris [A. J.], met standplaats te Tienen, met het oog op de aankoop van het onroerend goed gelegen te [...]. (stuk 13)*
- *op 13 september 2012 verzoekster opnieuw in persoon verscheen voor Dhr. Notaris [P. V.], met standplaats te [...] met het oog op de aankoop van een handelsgebouw (stuk 14) Verzoekster was aldus alleszins in België op dat ogenblik.*

Evenmin wordt geen rekening gehouden met de 5 getuigenverklaringen welke verzoekster ten overvloede bijbrengt en welke aantonen dat zij sedert 2006 tot op heden ononderbroken in België heeft verbleven. (stukken 15 tot en met 19)

Zo wordt in de bestreden beslissing slechts gemeld dat er op het internationaal paspoort van verzoekster geen stempels van binnen- en buitenkomst in of uit België staan.

Verzoekster kan dienaangaande slechts opmerken dat zij zowel over de Belgische als over de Chinese nationaliteit beschikt. Zij is in de periode tussen 2006 en 2013 weliswaar telkens een korte periode op vakantie geweest in China. Dat de stempels op haar Chinees paspoort ontbreken is correct: als Chinees onderdaan dient zij niet te beschikken over een visum en kan zij vrij in en uit China reizen. Anderzijds geldt dit principe ook wanneer verzoekster terugkeert naar België: zij beschikt alsdan immers over een Belgische verblijfstitel.

Louter op basis van het ontbreken van deze stempels kan evenwel niet besloten worden dat verzoekster België zou hebben verlaten.

De bestreden beslissing is derhalve niet afdoende, minstens verkeerdelijk gemotiveerd.

Daarenboven is de bestreden beslissing hoegenaamd manifest foutief en ingegeven door feitelijke onjuistheden, nu verzoekster geenszins het land gedurende 3 jaar verlaten zou hebben.

De verwerende partij heeft met deze feitelijke elementen ten onrechte helemaal geen rekening gehouden en derhalve een manifest verkeerde beslissing genomen.

Derde onderdeel: Schending van artikel 39 van het K.B. van 8 oktober 1981:

De bestreden beslissing vertrekt ten onrechte vanuit de veronderstelling dat verzoekster gedurende 3 jaar en 3 maanden België zou hebben verlaten. Dit is evenwel niet het geval, zoals verder zal blijken.

Tevens stelt men in de bestreden beslissing ten onrechte dat de aanwezigheid van verzoekster in België niet bewezen zou zijn aan de hand van het ontslag en de benoeming als zaakvoerder, nu de stukken zouden dateren van 2007 en 2006.

Verzoekster wenst evenwel op te merken dat dit niet het geval is:

- op 14 september 2012 opende verzoekster immers als zaakvoerder van de BVBA ALL-BATI een rekening bij ARGENTA. (stuk 8)

- op 14 juni 2013 werd het mandaat van verzoekster als zaakvoerder van de BVBA ALL-BATI verlengd. (stuk 7)

Al deze beslissingen werden gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. Derhalve had de verwerende partij evengoed kennis nemen van deze stukken, hetgeen zij evenwel nagelaten heeft te doen. Zij heeft derhalve geen volledig onderzoek gevoerd.

- Er wordt daarenboven al helemaal geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster ingevolge haar huwelijk de wettelijke plicht tot samenwonen heeft met haar echtgenoot, m.n. Dhr. [J.C.]. (stuk 11)

- op 30 januari 2010 ondertekende verzoekster in haar hoedanigheid van zaakvoerder een handelshuurovereenkomst met de N.V. ALL-BATIE. (stuk 12) Verzoekster heeft deze handelshuurovereenkomst meteen laten registeren. Dit toont derhalve aan dat zij alsdan in België verbleef, minstens op dat ogenblik, dus in de periode 27/1/2009 en 13/4/2013. Dit toont andermaal de onjuistheid aan van de bestreden beslissing.

- op 24 september 2010 verscheen verzoekster daarenboven in persoon voor Dhr. Notaris [A. J.], met standplaats te Tienen, met het oog op de aankoop van het onroerend goed gelegen te [...]. (stuk 13)

- op 13 september 2012 verscheen verzoekster opnieuw in persoon voor Dhr. Notaris [P. V.], met standplaats te [...], met het oog op de aankoop van een handelsgebouw. (stuk 14) Verzoekster was alleszins in België op dat ogenblik.

Ten overvloede brengt verzoekster tevens nog 5 getuigenverklaringen bij, welke aantonen dat verzoekster sedert 2006 tot op heden ononderbroken in België heeft verbleven. (stukken 15 tot en met 19)

Het gegeven dat verzoekster al die tijd ononderbroken in België verbleven heeft, blijkt tevens uit de woonstcontrole welke de politie heeft uitgevoerd en waaruit gebleken is dat verzoekster op 13 april 2013 op haar adres verbleven.

Uit al deze stukken blijkt derhalve dat de bestreden beslissing alleszins aanwezig was in België in de periode tussen 27 september 2009 en 23 april 2013. De bestreden beslissing is derhalve foutief.

Artikel 39 §7 van het KB van 8 oktober 1981 vertrekt van het vermoeden dat de vreemdeling die ambtshalve geschrapt wordt door het gemeentebestuur, verondersteld wordt het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Welnu, in casu toont verzoekster ruimschoots aan de hand van de bijgebrachte stukken aan dat zij sedert 2006 ononderbroken, dus ook in de bewuste periode tussen 27/01/2009 en 13 april 2013 voortdurend in België verbleven heeft, als hebbende daar haar hoofdverblijf. Verzoekster weerlegt derhalve meer dan afdoende het op haar rustende vermoeden België te hebben verlaten.

Op geen enkel ogenblik verzocht verzoekster daarenboven om haar uitschrijving.

De ambtshalve schrapping van verzoekster gebeurde zonder dat zij hieraan iets kon veranderen. Verzoekster vermoedt dat zulks gebeurde ingevolge een beslissing van het College en Burgemeester en Schepenen van de Stad Tienen, waarbij de woning destijds onbewoonbaar verklaard werd.

Vierde onderdeel

De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen. Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij iemand op zo'n korte termijn het land uitzet. Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie.

De Staatssecretaris heeft hierin gefaald -of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt- aangezien hij zijn beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek en zonder acht te slaan op het gezinsleven van verzoekster, noch zich van de feitelijke en correcte toestand te vergewissen.

Zo wordt er ten onrechte in zijn geheel geen enkele rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster:

- *op 14 september 2012 als zaakvoerder van de BVBA ALL-BATI een rekening bij ARGENTA opende. (stuk 8)*
- *op 14 juni 2013 haar mandaat als zaakvoerder van de BVBA ALL-BATI verlengd zag. (stuk 7)*
- *dat deze beslissingen gepubliceerd werden in het Belgisch Staatsblad, waardoor de Belgische Staat hiervan alleszins kennis kon hebben.*
- *als echtgenote van Dhr. [J.C.] de wettelijke plicht tot samenwonen heeft met laatstgenoemde, ingevolge hun huwelijk. (Stukken 2 en 11)*
- *op 30 januari 2010 in haar hoedanigheid van zaakvoerder een handelshuurovereenkomst met de N.V. ALL-BATIE. (stuk 12) Verzoekster heeft deze handelshuurovereenkomst meteen laten registeren. Dit toont derhalve aan dat zij alsdan in België verbleef op dat ogenblik, dus in de periode 27/1/2009 en 13/4/2013. Dit toont andermaal de onjuistheid aan van de bestreden beslissing.*
- *op 24 september 2010 daarenboven in persoon verscheen voor Dhr. Notaris [A. J.], met standplaats te Tienen, met het oog op de aankoop van het onroerend goed gelegen te [...]. (stuk 13)*
- *op 13 september 2012 verzoekster opnieuw in persoon verscheen voor Dhr. Notaris [P. V.], met standplaats te [...], met het oog op de aankoop van een handelsgebouw. (stuk 14) Verzoekster was aldus alleszins in België op dat ogenblik.*

Evenmin wordt geen rekening gehouden met de 5 getuigenverklaringen welke verzoekster ten overvloede bijbrengt en welke aantonen dat zij sedert 2006 tot op heden ononderbroken in België heeft verbleven. (stukken 15 tot en met 19)

De verwerende partij stelt derhalve ten onrechte dat verzoekster niet zou aantonen het bewijs te hebben geleverd dat zij het land niet zou hebben verlaten. De stukken spreken zulks immers tegen.

De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoekster."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad merkt op dat de *in casu* bestreden beslissing de determinerende motieven weergeeft op grond waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 19 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit, gesteld dat verzoeksters verzoek tot herinschrijving niet kan worden toegestaan, nu niet blijkt dat zij niet langer dan twee jaar het land heeft verlaten. Hierbij wordt aangegeven dat verzoekster van ambtswege werd geschrapt door het gemeentebestuur, waardoor zij – behoudends bewijs van het tegendeel – wordt vermoed het land te hebben verlaten. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoekster het hierboven bedoelde tegenbewijs niet leverde, dat zij er niet in slaagt haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied in de periode van 27 januari 2009 (voorstel van schrapping van ambtswege) tot 13 april 2013 (eerste sluitend bewijs van aanwezigheid) aan te tonen en dat zij bijgevolg overeenkomstig artikel 19 van de Vreemdelingenwet geen recht op terugkeer heeft. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster aangeeft, wordt hierbij niet besloten dat verzoekster niet heeft aangetoond het land niet te hebben verlaten louter op grond van het gegeven dat geen in- en uitreisstempels zijn opgenomen in haar nationaal paspoort. Het uitgangspunt op basis waarvan verweerder besluit tot de afwezigheid in het Rijk betreft de schrapping van ambtswege. Met betrekking tot het gebrek aan in- en uitreisstempels in verzoeksters nationaal paspoort wordt enkel gesteld dat dit gegeven niet kan volstaan als bewijs van aanwezigheid in het Rijk teneinde bovenstaand vermoeden te weerleggen.

De tot uitdrukking gebrachte motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In zoverre verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht geen ander doel heeft dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de ten zijnen opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat hij in staat is te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751). De naleving van de formele motiveringsplicht houdt geen verband met de inhoudelijke of juridische correctheid van de in een beslissing tot uiting gebrachte motieven (cfr. wat de inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie: Cass. 10 januari 1979, Arr. Cass. 1978-79, 522, alsook wat de feitelijke correctheid betreft: RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekster betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 19 van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit. Zij voert hierbij eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.”

Artikel 42quinquies, § 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk”.

De voorwaarden voor het recht op terugkeer worden verduidelijkt in de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit. Zo bepaalt artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit het volgende:

“De verblijfs- of de vestigingsvergunning de Europese blauwe kaart, (EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene) of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied.

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39.

Het document ter staving van duurzaam verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft.

De EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene verliest haar geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

“§ 1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, eerste lid van de wet, wil genieten, moet :

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2. De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3. De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij :

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4. De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek de (...) vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5. De vreemdeling , houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6. De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Het is niet betwist dat verzoekster in het bezit was van een F⁺-kaart geldig tot 6 februari 2014. Het is evenmin betwist dat op 27 januari 2009 een voorstel tot ambtelijke schrapping werd gedaan, dewelke werd doorgevoerd op 27 juli 2009. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, volgt overeenkomstig artikel 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit uit de ambtshalve schrapping het vermoeden dat verzoekster het land heeft verlaten. Het komt hierbij aan verzoekster toe om in voorkomend geval het tegenbewijs te leveren. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoekster dit tegenbewijs niet heeft geleverd en zij voor de periode van 27 januari 2009 – zijnde de datum van het voorstel tot ambtelijke schrapping – tot 13 april 2013 – zijnde de datum vanaf wanneer de aanwezigheid in het Rijk terug is aangetoond – geen bewijskrachtige bewijzen van een aanwezigheid in het Rijk voorlegde, waardoor zij geen recht op terugkeer heeft.

Verzoekster betwist dat zij gedurende voormelde periode van drie jaar en drie maanden niet aanwezig was op het Belgische grondgebied. Zij geeft aan dat zij weliswaar de woning alwaar zij gedomicilieerd is/was gedurende deze periode heeft verlaten, doch dat zij het Belgisch grondgebied nooit heeft verlaten. Zij geeft aan te kunnen bewijzen dat zij – ondanks de ambtshalve schrapping – verder in België heeft verbleven en verwijst hiertoe naar volgende stukken en/of gegevens waarvan zij verweerder verwijt er geen rekening mee te hebben gehouden:

- opening van een rekening bij de bank Argenta op 14 september 2012;
- verlenging van haar mandaat als zaakvoerder op 14 juni 2013, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad;
- wettelijke samenwoonplicht ingevolge haar huwelijk met de heer J.C.;
- afsluiting van een handelshuurovereenkomst op 30 januari 2010 en daaropvolgende registratie van de overeenkomst;
- persoonlijke verschijningen bij notarissen op 24 september 2010 en 13 september 2012;
- 5 getuigenverklaringen die stellen dat verzoeksters sinds 2006 ononderbroken in België heeft verbleven.

De Raad merkt evenwel op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster, middels een ambtenaar van de stad Tienen, werd gevraagd om bewijzen voor te leggen van haar permanent verblijf in België. Het administratief dossier bevat een verslag van telefoongesprek tussen verweerder en de betreffende ambtenaar van de stad Tienen dat verzoekster bewijzen diende voor te leggen van aanwezigheid in het Rijk vanaf 27 januari 2009 tot april 2013. Op 17 oktober 2013 bevestigt het betreffende personeelslid van de stad Tienen dat verzoekster om bewijzen werd gevraagd van haar permanent verblijf in het Rijk en voegt de in antwoord op deze vraag door verzoekster bijkomend, naast het eerder reeds overgemaakte paspoort, voorgelegde stukken. Verzoekster betwist als dusdanig niet dat zij in de mogelijkheid werd gesteld bewijzen voor te leggen van haar ononderbroken verblijf in het Rijk. Zij legde naar aanleiding van deze uitnodiging bewijzen van benoeming tot zaakvoerder of bestuurder voor en van een statutenwijziging. Wat het motief van de bestreden beslissing betreft dat op basis van deze voorgelegde stukken niet wordt aangetoond dat verzoekster in de periode van 27 januari

2009 tot 13 april 2013 in België verbleef, merkt de Raad op dat verzoekster het foutief of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet aantoot.

Verzoekster legt thans bij haar verzoekschrift bijkomende stukken voor die moeten bewijzen dat zij wel degelijk aanwezig was op het Belgisch grondgebied. De Raad merkt evenwel op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoekster thans voor het eerst voegt bij haar verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden, mocht met deze stukken rekening worden gehouden. Hierbij dient nogmaals te worden benadrukt dat verzoekster in de mogelijkheid werd gesteld stukken voor te leggen ten bewijze dat zij ondanks de ambtshalve schrapping het Belgisch grondgebied niet had verlaten en zij ervoor opteerde enkel voornoemd bewijs van ontslag en benoeming van bestuurders en de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad voor te leggen. Zij betwist ook op geen enkele wijze dat zij in de mogelijkheid werd gesteld om stukken van haar ononderbroken verblijf in het Rijk voor te leggen. Verzoekster, die aldus zelf in gebreke is gebleven alle nuttige gegevens kenbaar te maken, kan verweerder niet verwijten onzorgvuldig te hebben gehandeld of ten onrechte geen rekening te hebben gehouden met bepaalde gegevens die hem niet ter kennis werden gebracht.

In zoverre verzoekster verder verwijst naar de verlenging van haar mandaat als zaakvoerder op 14 juni 2013 die werd gepubliceerd in het Belgische Staatsblad, merkt de Raad op dit gegeven dateert van na 13 april 2013 en dat haar aanwezigheid sinds deze laatste datum in het Rijk niet is betwist.

Wat de samenwoningverplichting tussen verzoekster en haar echtgenoot betreft, kan verzoekster verder niet voorhouden dat dergelijk element een afdoende bewijs kan vormen dat zij België niet heeft verlaten. Dergelijke verplichting impliceert immers geenszins dat het verzoekster verboden is of het voor haar onmogelijk zou zijn om België te verlaten.

Het gegeven dat verweerder geen rekening heeft gehouden met documenten of gegevens die hem door verzoekster niet ter beschikking werden gesteld, ondanks een geboden mogelijkheid in deze zin, en die slechts voor het eerst bij huidig verzoekschrift worden gevoegd, kan niet leiden tot de vaststelling dat de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend. Er blijkt immers niet dat het in deze situatie alsnog aan het bestuur toekwam om zelf de bewijzen te verzamelen van een eventuele permanente aanwezigheid van verzoekster in het Rijk. Zoals reeds aangegeven kwam het aan verzoekster toe het bedoelde tegenbewijs te leveren. Evenmin kan op basis van verzoeksters uiteenzetting een schending van artikel 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit worden vastgesteld.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Aangezien verzoekster niet aantoot dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, verdragingsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend, kan evenmin een schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld.

2.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster beroept zich op de aanwezigheid van haar echtgenoot in België om het bestaan van een gezinsleven aan te tonen, evenals op haar sociale banden met België. Er blijkt geen reden om het ingeroepen privé- en gezinsleven in twijfel te trekken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is evenwel niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Er dient te worden gesteld dat de inmenging waarvan *in casu* sprake een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging betreft. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en streeft één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Een onevenwicht tussen de belangen van verzoekster en de overheid kan verder niet worden vastgesteld. Verzoekster wist immers, of behoorde te weten, dat het duurzaam recht op verblijf verloren gaat door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk, dat ingeval van een schrapping van ambtswege een vermoeden ontstond dat zij het grondgebied had verlaten en dat zij indien zij de verlenging/geldigheid van haar verblijfskaart niet in gedrang wilde brengen, bewijzen diende voor te leggen dat zij het Belgisch grondgebied – ondanks de ambtshalve schrapping – niet had verlaten. Verzoekster, die niet betwist dat haar de vraag werd gesteld tot het voorleggen van bewijzen van haar ononderbroken verblijf in het Rijk, liet evenwel na aan het bestuur de gevraagde bewijsstukken over te maken. Het nadeel dat zij thans inroept is dan ook in belangrijke mate aan haar eigen nalaten te wijten. Verder dringt ook de vaststelling zich op dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoekster alsnog – met de thans nieuw voorgelegde stukken – een vraag tot herinschrijving richt aan het bestuur of opnieuw wordt toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Zo wordt in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk gewezen op de mogelijkheid voor verzoekster om zich, middels de procedure van artikel 9, derde lid, thans artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, te beroepen op het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren. Verzoekster kan ook steeds een hernieuwde aanvraag in functie van haar Belgische echtgenoot indienen.

Daarenboven dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dergelijke maatregel in deze beslissing ook niet in het vooruitzicht wordt gesteld. Verzoekster dreigt aldus als gevolg van de bestreden beslissing niet te worden gescheiden van haar gezin of haar in België opgebouwd privéleven achter te moeten laten (*cf.* RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866; RvS 25 maart 2004, nr. 129.737). Er blijkt aldus evenmin dat verzoekster dienstig kan verwijzen naar rechtspraak waarbij een verwijderingsmaatregel voorlag.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS